

Přejmenování části Ulice Na Valech
u příležitosti 80. výročí obnovení českého státu
Kutná Hora, 27. října 1998.

ULICE ČESKOSLOVENSKÝCH LEGIONÁŘŮ

Vážený pane starosto, vážení spoluobčané!

Je mi ctí, že jste mi dovolili, abych jménem Československé obce legionářské a Českého svazu bojovníků za svobodu a v zastoupení místní Konfederace polických vězňů, pronesl několik vět při pojmenování tohoto kousku naší vlasti na Ulici československých legionářů.

Nejprve bych rád poděkoval městskému zastupitelstvu v Kutné Hoře za to, že na doporučení starosty přijalo návrh místní organizace Svazu a schválilo zařazení této události k dnešnímu pamětnímu dni do již tak rozsáhlého a velkolepého programu oslav, který dle mých informací předčil podobné oslavy v kterémkoliv jiném okresním městě republiky. I na to, že zde nezapomínáme, můžeme být dnes hrdí.

Symbolický čin pojmenování prostoru nejen má jistě pro každého zde zúčastněného — a bude i mít pro Kutnohořany zde nepřítomné i budoucí — jiný osobní smysl. Rád bych Vám řekl, jaký smysl má pro mě.

Možná to nejpozoruhodnější co kdy bylo o vzniku českého národa proneseno, řekl — kdo jiný, než — Karl Marx. Jak vyplývá z jeho článku pro americký New York Daily Herald již v padesátých letech minulého století mu bylo jasné, že český národ je výtvar obrazotvornosti několika vzdělaných Němců, kteří se asi zbláznili. Těmto našim myšlenkovým tvůrcům by chtěl zde poděkovat především.

Ale bláznů bylo bohudík víc. U kolébky nového národa stála i česká, především německy mluvící šlechta, a čeští, němečtí a židovští vzdělanci i nevzdělanci, mecenáši i žebráci. Byli zde písmáci a muzikanti, obrozenci z lásky či z povolání, divadelní ochotníci, Sokolové, Junáci, pěvecké spolky.

Byl zde můj strýc, Karel Korec, který prý vypadal jako já zamlada. Nikdy jsem ho neviděl, neboť zemřel jako student kutnohorské reálky ještě než jsem se narodil. Stal se obětí česko-rakouské justice, která mu přisoudila autorství proti-rakouského žertu — básničky „Ó, ty rákosko“. Zemřel po věznění za první světové války na Malé pevnosti Terezín, ve stejné cele, ve které ke konci druhé světové války byl hostem i můj otec a já.

Bylo to období kdy jedna část národa nedělala nic, druhá bojovala za Rakousko, a třetí proti. I můj otec byl skaut, sokol a italský legionář. Mezi válkami jako předseda Kutnohorské obce legionářské a po té druhé jako předseda Svazu národní revoluce, politických vězňů, či jak se to za komunismu jmenovalo, se snažil, aby za legionáře byli též uznáni naši vojenští dobrovolníci, kteří spolu s nimi v letech 1918-19 pro nás do-

bývali proti Maďarům Slovensko a Podkarpatskou Rus. Měl jsem tu čest se s mnoha členy legionářského bratrstva osobně setkat. Ctíli se navzájem a měli se rádi. Považovali se za strážce myšlenky svobodného státu a když přišla německá okupace, byli samozřejmě mezi prvními, kdo odcházeli znovu bojovat za vlast v zahraničí či organizovali odpor.

V domácím odboji byli nejen oni, ale našlo se i dost jiných šilenců, kteří se za svou pravdu a pro národ nechali ubít. Mezi nimi byl i náš dělník v uhlírně a můj vychovatel, komunista Bedřich Mach. Pak už jsme se vraceli z koncentráků a ze zahraničí, ne všichni šilenci předtím, ale dost z nás v tomto vlasteneckém šilenství utvrzeno doživotně.

Vedle otcova italského legionářského klobouku mám též schovaný anglický tankistický baret nového legionáře, maminka bratrance Karla Brandeise, jemuž jsem po návratu zprostředkoval setkání s jeho ještě dnes žijící sestrou Eliškou, která kromě jeho z rodiny jako jediná i v Osvětimi válku přežila. Bohudík při setkání ještě nevěděli, co na ně v dalších desetiletích čeká. V anglických vojenských kalhotách, které mi Karel daroval, jsem odešel v roce 1948 do exilu.

Už unaveni, ale přece, staří odbojáři a jejich děti se odvážili k odporu proti komunistické diktatuře a sovětské okupaci. Nebyli to jen synové jednoho z legendárních „Tří králů“ plukovníka Mašina, za protektorátu člena místní Obrany národa, kteří odporovali se zbraní v ruce. Vstali i další noví odpůrci a bojovníci, zde i v zahraničí.

Vzpomínám na mnohé jiné, které jsem dobře znal. Byli mezi nimi ti, kteří bojovali otevřeně ve Vietnamu, jako plukovník amerických zelených baretů Čech Jiří Fencl. Jiní bojovali tajně, jako můj přítel Komárek přezdívaný Kazan, který mnohokrát přešel hranice vlasti. Až jednou, při letu z Moskvy do New Yorku byl vyvěšen z letadla, které bylo donuceno přistát v Ruzyni, a na Pankráci zavřen. Podařilo se nám ho dostat ven, ale byl stejně brzo nato při výkonu úkolu ve Španělsku zabit ruskými agenty sekce *mokryje diela*.

Někteří z těchto šilenců z prvního, druhého a třetího odboje ještě žijí mezi námi nebo v zahraničí. I k těm se dnes s hlubokou vděčností hlásíme. Pravidelnou českou armádu, která by za svobodu bojovala, jsme ještě neměli, ale měli jsme, díky Bohu — a až bude potřeba budeme mít, dá-li Bůh — dost šilenců, kteří jsou ochotni za svobodu bojovat bez předběžného výcviku, řádného proviantu, žoldu a legitimních rozkazů nadřízených. Neboť hvězdy nad nimi a zákon v nich jim dostatečně napovídá: „Mrtvým čest a mír, živým odpovědnost a boj!“.

Prohlašuji, že ke cti všech těchto našich drahých bláznů, tato ulice od nynějška patří nejen nám, kteří po ní chodíme či jezdíme, ale též všem našim bývalým a budoucím Blanickým rytířům.

Děkuji vám, že jste se zúčastnili. Nazdar!

Richard Jung